

„Iubesc iubirea...!”

Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș

Corectură: Diana Moțoc

Culegere text: Raluca Cucură

Foto: Arhiva personală, Dumitru Cucură, Darius Echim, Marius Romilă

Concepție grafică: Arhid. Dan G. Văscu, Viorica Văscu

© 2021 Editura **Renașterea**

Piața Avram Iancu, nr. 18

RO-400117, Cluj-Napoca

Tel/fax: 0264/599649

E-mail: editura_renasterea@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

„Iubesc iubirea...!”, Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș / tipărită cu

binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Andrei Arhiepiscopul

Vadului, Feleacului și Clujului, și Mitropolitul Clujului, Maramureșului

și Sălajului. - Cluj-Napoca : Renașterea, 2021

ISBN 978-606-607-380-6

Arhim. Dumitru Cobzaru

„Iubesc iubirea...!”

Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș

Tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului Părinte

† ANDREI

Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului

Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului

Editura **Renașterea**

2021

Preasfințitul Părinte Vasile Someșanul
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului

În 18 martie 2020, seara târziu, îmi sună telefonul și, îndată ce răspund, aud glasul Preasfințitului Părinte Vasile care-mi spunea: „*Iubesc iubirea...*”

Părinte,

Ori de câte ori se întâmpla să ne despărțim temporar, petrecându-ne peste pragul ușii tale, nu plecai din prag până nu dispăream în zare...

Aceasta era una dintre atitudinile Părintelui nostru Vasile. În fapt, el nu se despărțea de nimeni, niciodată, și nici acum el nu se desparte de noi. Regretul meu și al nostru, al tuturor, este că noi am mai fi avut multe lucruri de împărtășit. Eu i-aș mai fi spus multe... Bineînțeles că i-aș fi spus, precum îi spuneam adesea, că îl iubesc. Dar cine nu l-a iubit pe Preasfințitul Părintele nostru Vasile?! Și cei care nu l-au iubit, dacă există, cred că l-au respectat. Și cei care

„Iubesc Iubirea...!” – Preasfințitul Părinte Vasile Flueras

nu l-au respectat, dacă există, în fața lui, și-au plecat ochii. Fiindcă, ori de câte ori te întâlneai cu el, deveneai un om sincer, precum era el, deveneai un om deschis, precum el, deveneai un om blând, precum el, din fire, era blând.

Poate că este firesc să ne aducem fiecare aminte de propria noastră experiență în ce-l privește pe Preasfințitul Părinte Vasile Someșanul. Iar un ucenic poate povesti viața dăruită în preajma părintelui său, trăirea în imagini, cuvinte, simțăminte, învățăminte – pilda vie și nemijlocită. Fără a dori nicidecum să-mi atribui vreun merit, vreun drept sau vreo calitate, cred că sunt printre puținii cărora le-a îngăduit să-l cunoască deopotrivă în imediata apropiere a cotidianului și în autentica sa profunzime. Această șansă am gestionat-o diferit, în funcție de vârsta mea duhovnicească, dar și de anii care s-au tot adăugat până la cărunțețe. Îi mulțumesc pentru acest dar neprețuit de a mă fi lăsat liber în lumea sa interioară!

Mitropolitul Bartolomeu, întrebat fiind de profesorul Aurel Sasu: „*Au cuvintele suflet? Cum ar trebui să ne purtăm cu ele?*”, a răspuns: „*Da, cuvintele au suflet, iar cu ele ar trebui să ne purtăm așa cum se poartă îngerii cu Maica Domnului*”¹. Aceste cuvinte pline de suflet mi-au stăruit în minte gândindu-mă cum să mă port cu cuvintele pe care le voi scrie despre Preasfințitul Părinte Vasile Someșanul: câtă delicatețe, discreție și dragoste... Dar cum am putea noi ști cum se poartă îngerii cu Maica Domnului...?! Atunci, îndrăznesc să scriu călăuzit de iubire și durere. Nu poți să-l cunoști pe acest om dacă nu-l iubești, nu poți să-i înțelegi jertfa dacă nu ești împreună-pătimitor cu el.

¹ Valeriu Anania, Aurel Sasu, *Despre noi și despre alții*, București, Editura Curtea Veche, 2009, p. 122.

În fiecare zi, în chilia mea, îi privesc chipul ori privesc, de la fereastra chiliei mele, spre unde odihnește acum, îi vorbesc, câteodată mi-e rușine, uneori vărs lacrima, însă de cele mai multe ori îl îmbrățișez cu toată ființa mea. Dacă cuvintele au suflet, înseamnă că ele vor ști să spună fiecăruia iubirea.

Dor

Într-o clipă de răgaz, o frază surprinsă într-o carte, auzită într-un film: „*Imaginează-ți cartea pe care ai vreo s-o citești. Apoi scrie-o!*” Am lăcrimat și mi-am zis: Cu Preasfințitul Vasile...! Îmi aduc aminte de vremea pe când eram tânăr seminarist și, idealist, îmi doream o atmosferă desăvârșită, care să mă formeze în duhul autentic al slujirii lui Hristos și a Bisericii, însă repede mi-am dat seama că eram

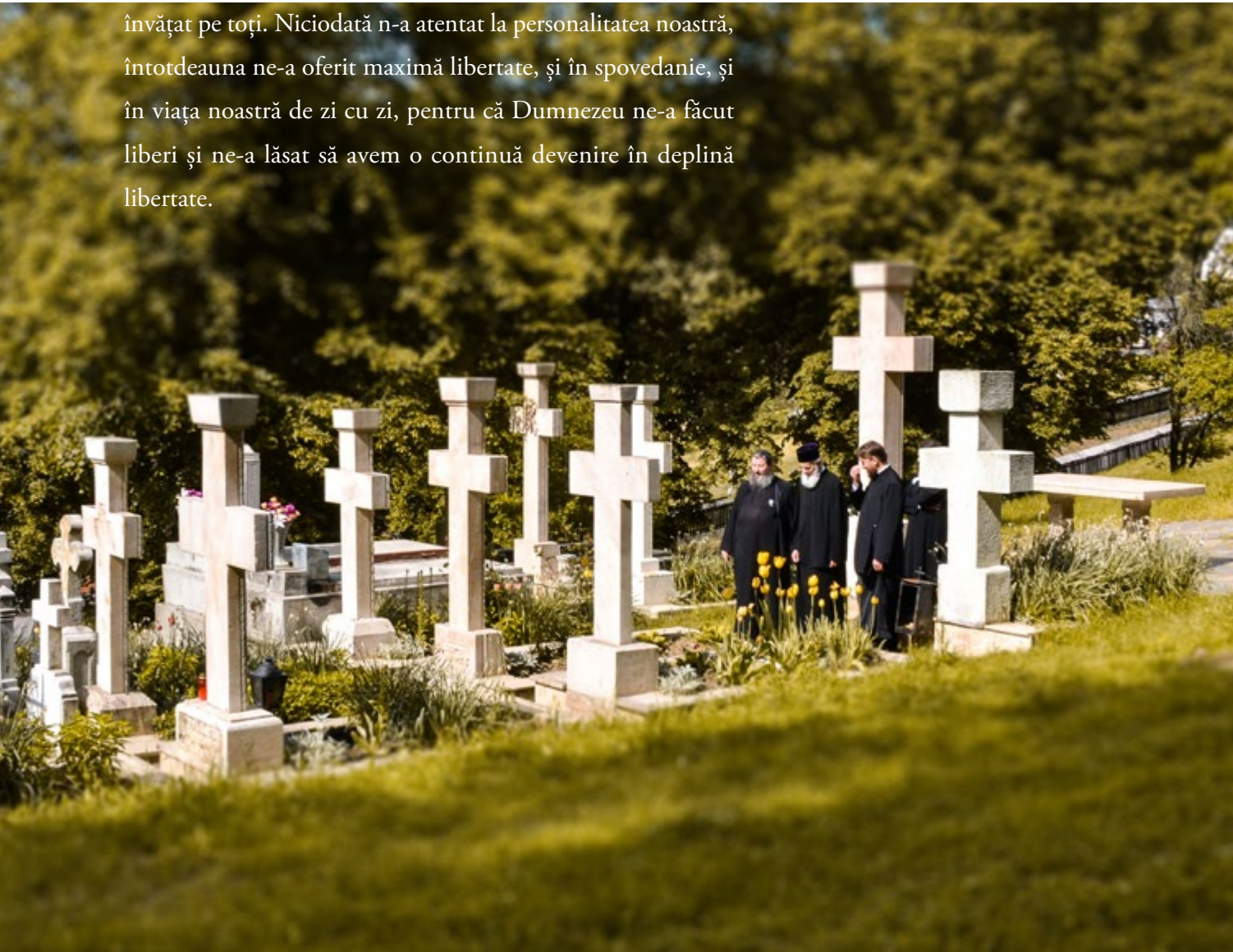
doar într-un parcurs ce însemna o continuă devenire și aveam nevoie să mă sprijin pe modele care să mă clădească temeinic. Modelul... Sunt încredințat că romanul pe care, în stare de veghe, am visat că-l scriu despre mine însumi, l-am citit deja în lumina candeliei mele de veghe: Preasfințitul Vasile Someșanul!

Recunoștință

Maica Domnului, în uimirea și dragostea ei, rostea înaintea Domnului Iisus Hristos: „*Mântuitorul meu și Dumnezeuul meu, cum Te-ai semănat în mine? Cum ai odrăslit în mine?*” Așa i-am putea spune și noi Preasfințitului Părinte Vasile: „*Părintele nostru, cum te-ai semănat în noi? Cum ai odrăslit în noi?*” Noi toți suntem, ar trebui să fim, *chipul și asemănarea* Preasfințitului Vasile. Fără a fi ca el. Odinioară, Mitropolitul Bartolomeu îmi

spunea, poate, cu o undă de reproș: „Ești fiul duhovnicesc al Preasfințitului Vasile, dar nu semeni cu el”. Nu aveam aceeași fire, în primul rând, iar Preasfințitul Părinte Vasile m-a învățat să nu fiu ca alții, ci să fiu eu însumi. Ceea ce cred că ne-a învățat pe toți. Niciodată n-a atentat la personalitatea noastră, întotdeauna ne-a oferit maximă libertate, și în spovedanie, și în viața noastră de zi cu zi, pentru că Dumnezeu ne-a făcut liberi și ne-a lăsat să avem o continuă devenire în deplină libertate.

Îi datorez multe, însăși viața mea, uneori pusă la propriu în pericol. Dar, mai mult decât atât, îi datorez viața clădită prin implicarea lui duhovnicească, care a fost determinantă întru propășirea mea ca om, monah și cleric. Inclusiv ca mână ce ține astăzi condeii încercând cuvinte care să (de)scrie viața. Nu m-am simțit niciodată în măsură să scriu *acel roman*, nicio carte și niciun rând și încă mai am asemenea ezitări. Preasfinția Sa m-a îndemnat la aceasta cu stăruință și încredere de părinte, probabil așa cum el, la rândul-i, fusese îndemnat de mama

sa, Rozalia Flueraș². Dau ascultare cuvântului său mai ales pentru a-mi exprima recunoștința pentru toate. Pentru faptul că personalitatea lui mi-a influențat viața și felul de a fi: sunt, aș putea spune, ceea ce sunt datorită Preasfinției Sale și, deși firile noastre sunt diferite, așa cum spuneam, mă regăsesc în atitudinea sa, în acțiunile sale, în comportamentul lui sau chiar în unele gesturi, în felul său de a se adresa oamenilor, de a gândi și de a simți.

² „Mărturisesc că nu m-am gândit să public o carte de teologie, cu atât mai puțin un volum de predici, cu toate că mi-aș fi dorit mult să o pot face. Întrebat fiind dacă am supărat-o cu ceva, buna mea mamă, Rozalia Flueraș, spunea că nu am supărat-o decât cu faptul că nu am scris o carte și nu mi-am cumpărat o mașină.” (Vasile Someșanul, *Cuvântul autorului*, în vol. *Experiența vieții cu Hristos*. Cuvinte de învățătură. Ediție alcătuită și îngrijită de diacon Daniel Mocanu, cu un cuvânt înainte de Arhim. Dumitru Cobzaru, Cluj-Napoca, Editura Renașterea, 2013, p. 11)

A fost odată... aievea și pentru veșnicie

Când am venit la Cluj, la începutul anilor '90, ca elev la Seminarul Teologic, mi-am adus aminte de îndemnul celor doi tineri slujitori ai altarului din orașul copilăriei și adolescenței mele (Bălan, jud. Harghita), Părintele Ionel Pop și regretatul Părinte Teofil Ternoveanu, care mă povățuiseră cândva: „Dacă mergi la Cluj, să ți-l iei duhovnic pe Părintele Flueraș de la Calvaria”. Așadar, pe lângă îngrijorarea că aveam să dau examen la greacă cu un profesor foarte exigent (!), grija mea specială a fost să mi-l aleg duhovnic pe Părintele Flueraș. I-am ascultat și, astfel, m-am pomenit a fi unul dintre nenumărații lui fii duhovnicești.

Făceam parte din generația '89, mulți fuseserăm admiși la Seminar fără loc, dar imediat după Revoluție, în 1990, am fost chemați la școală. Eram în jur de șaizeci, prea mulți ca să avem locuri cu toții în internat. Am fost nevoiți să căutăm gazdă, eu am găsit mai întâi lângă Seminar, apoi, la scurtă vreme, Pronia divină a făcut să-mi găsesc gazdă în Mănăstur, pe strada Grigore Alexandrescu, și să merg la școală după-masa, tot pentru că nu aveam loc, de data aceasta în săli. În acest fel, puteam să particip, în fiecare dimineață, la Sfânta Liturghie la Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Mănăstur, căreia i se zicea Calvaria, unde slujea Părintele Flueraș. Mai târziu, am ajuns să stau în gazdă chiar la el, într-un apartament modest din Mănăstur, unde locuia cu mama Rozalia, în acea vreme.

Prima oară când l-am întâlnit în biserică m-a copleșit. L-am rugat să mă spovedească, iar după ce m-a spovedit mi-a dăruit, așa cum obișnuia cu tinerii, o anume sumă de bani, pe care eu i-am înapoiat-o numaidecât cu un pomelnic al familiei, gândind că, de vreme ce nu mă cunoștea, nu era un lucru firesc să-i păstrez. Din acea clipă, ne-au legat fire nevăzute, care au devenit curând vizibile și am rămas dimpreună până la capăt, într-o legătură duhovnicească aparte. Dar și de viață. Astfel, viețile noastre, după '90, s-au împletit, fericit, pentru mine, din toate punctele de vedere. Pentru Preasfinția Sa, cu siguranță că au fost și momente mai dificile, fiindcă ucenicul, de multe ori, nu face ascultare sau face o ascultare aproximativă, supărându-și părintele. Eram și într-o situație delicată, în primul rând, fiindcă noi, cei care am fost primiți după Revoluție, eram oarecum tolerați la Seminar, apoi, pentru că școala se plătea, iar taxele erau costisitoare pentru familia din care proveneam, dar aceste două aspecte, în care am găsit sprijin, erau oricum în plan secundar. Mai întâi de toate, m-am atașat *sufletește* de Părintele Vasile și de grupul de tineri din jurul său, foarte mulți de vârsta mea, în care mi-a fost ușor să mă integrez. Comunica foarte bine cu noi, era neînchipuit de blând și smerit, se cobora la nivelul nostru, ajungea la inima noastră foarte ușor, iar noi ne-o deschideam întru totul înaintea lui, fără ascunzișuri. Înțelegea problemele noastre și, bineînțeles, se implica. Pe fiecare ne-a descoperit cu calitățile pe care le aveam și cu dificultățile pe care le întâmpinam.

La scurtă vreme după ce m-am integrat în grupul lui de tineri, am început să-l însoțesc pretutindeni, la toate serviciile pe care i le cereau credincioșii din Mănăstur și nu doar de aici. Astfel, participam la sfeștanii, la slujbe de înmormântare, botezuri, cununii, fiind singurul disponibil, de vreme ce, așa cum spuneam, aveam orele după-masa. Acest lucru mi-a permis și să ajung să-l cunosc foarte bine. Un amănunt: nu mă lăsa niciodată să îi duc geanta, o ducea el însuși. Un regret: uneori mă „supăram” pe el, pentru că întârziem adesea – umblând mult pe jos, se oprea să dea mâna și să schimbe două vorbe cu fiecare om pe care-l întâlnea. Fiind la școală și având multe îndatoriri, eu credeam și încercam să-i spun, cumva smerit, că și răbdarea trebuie, totuși, să aibă limite. La el, nu. S-a vădit, acum, de șapte ani, că răbdarea

lui nu avea limite. La fel cum nici generozitatea lui nu avea limite. Din tot ce primea, nu ținea nimic pentru sine: ne dădea totul nouă, celor care îl însoțeam și care ofeream răspunsurile la diferitele slujbe. Așa am putut să-mi plătesc taxele școlare, gazda și să-mi acopăr celelalte nevoi pe care le aveam. Însă darul lui cel mai de preț, pe care îl oferea tuturor, mai ales nouă, teologilor, erau cărțile. Pe vremea aceea nu se tipăreau cărți duhovnicești, el însă avea cunoștințe care le dactilografiau, el se ocupa de legarea lor și, astfel, le înmulțea și ni le dăruia nouă. Mulțumită lui, am citit cărți valoroase care s-au așezat, și ele, la temelia formării noastre duhovnicești. În biblioteca mea, sunt sute de cărți primite de-a lungul timpului de la Preasfinția Sa, cu dedicație. A dăruit biblioteci întregi și, întotdeauna, un cuvânt blând, iar în taina inimii lui – suntem încredințați! –, o rugăciune...

Tot la începutul anului 1990, s-a îmbolnăvit și a fost internat pentru operație la Medicală III. Cum îi devenisem deja apropiat și fusesem la el acasă de mai multe ori, făceam legătura între spital și apartamentul său, unde trăia mama Rozalia, ducându-i în fiecare zi schimburi și mâncare. Nu a rămas dator: la distanță de un an, m-am îmbolnăvit eu și mi-a întors vizitele, iar după ce m-am externat, a decis să mă ia în gazdă la el, unde am locuit din 1991 până în 1993, când nu mă aflam la mănăstire. Așa am cunoscut-o foarte bine și pe mama Rozalia. Era un apartament cu trei camere, cu sufragerie, un hol foarte lung, bucatărie, lângă care se afla camera mamei Rozalia. Ea avea proteză de șold și se mișca mai greu. Camera mea era, de fapt, biroul Preasfințitului Vasile. Mama Rozalia era plină de

bunăvoință, dar și de umor. Un exemplu. Adesea o ajutam și eu, și alții, la curățenie, deoarece în casa Părintelui Vasile intrau foarte mulți oameni. La un moment dat, eram de față când a deschis ușa mama Rozalia și cei care intraseră au întrebat dacă trebuie să se descălțe. Ea a răspuns: „Nu vă descălțați că de-abia acum am făcut curat!” Era hâtră și comunica foarte bine cu oamenii, cunoscându-i pe cei mai mulți dintre cei care îi treceau pragul. Era îngăduitoare și binevoitoare, știa prea bine că cine intră în casa ei nu poate pleca cu mâna goală, iar dacă rămânea la masă, era întotdeauna pregătită. De altfel, Părintele Vasile aproape niciodată nu lua masa singur, iar atmosfera era deosebit de plăcută. Adeseori, își dorea să fiu prezent la masă când avea invitați. Astfel, am cunoscut foarte mulți oameni, și pe cei care intrau în casa dumnealui, dar și pe cei în casa cărora îl însoțeam. S-au format legături solide, care durează până astăzi, deși au trecut peste treizeci de ani.

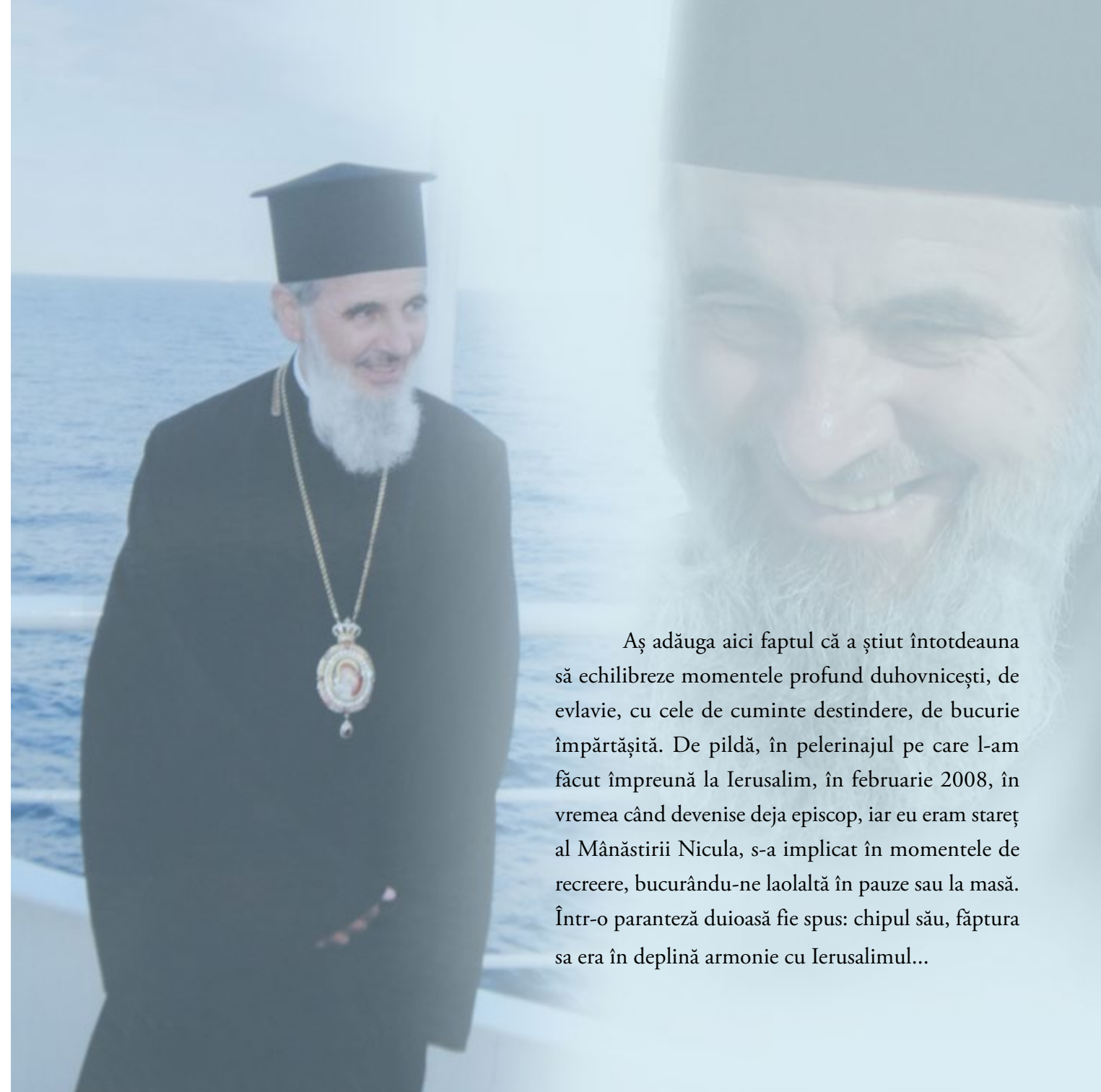
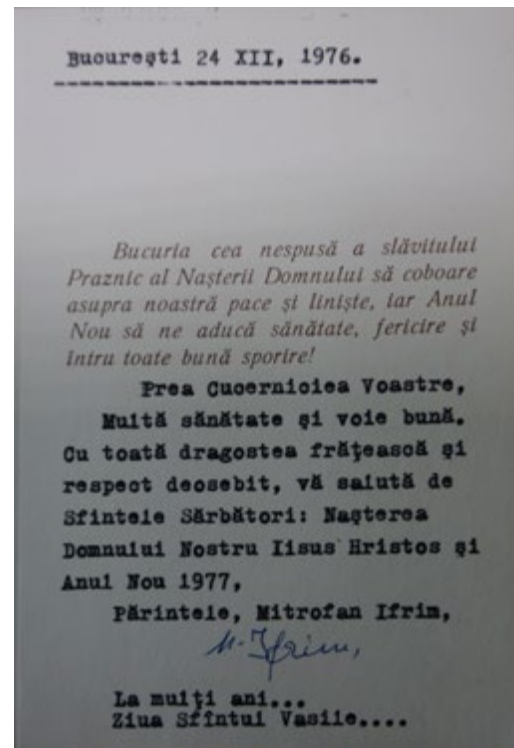
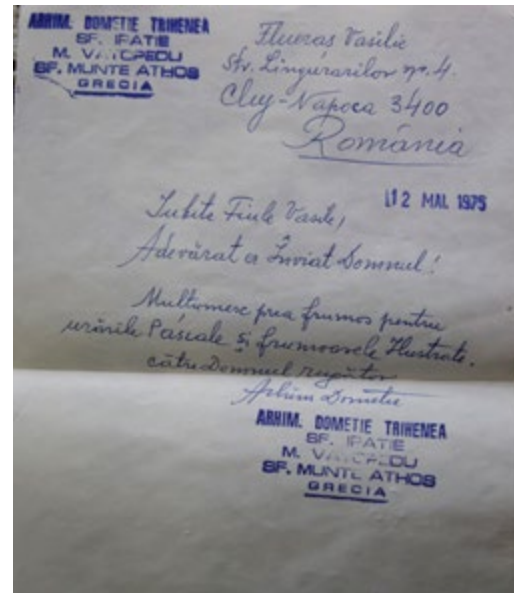

Preasfințitul Părinte Vasile a păstrat legături duhovnicești deosebite din vremea când era preot la Calvaria, de pildă, cu maicile Filofteia și Rafaela Potcoavă, nepoatele Părintelui profesor Dumitru Stăniloae. Le-a cunoscut la Mănăstirea Țigănești, unde erau închinoviate și unde Părintele Vasile obișnuia să meargă vara, înlocuindu-l în perioada concediului pe Părintele Tit Moldovan, duhovnicul mănăstirii, de care-l lega o prietenie veche, din studenție, de la Sibiu, la fel ca de Părintele Teofil Părăian. Maicile Filofteia și Rafaela sunt cele care l-au ajutat să ajungă la Ierusalim, în 1986, dăruindu-i banii pentru această călătorie. Mi-l amintesc povestindu-mi cum a fost nevoit să-și scurteze vizita la Ierusalim, pentru că se deshidratase. Ca de obicei, i-a ajutat pe ceilalți, lăsându-se pe sine la urmă, astfel încât și-a cheltuit și banii mai repede decât își rânduise. Din momentul acestei dintâi vizite la Ierusalim, în 1986, și-a lăsat barbă. De asemenea, maicile Filofteia și Rafaela sunt cele care i-au cusut veșmântul preoțesc cu care era îmbrăcat la slujba de hirotonie într-un arhieru. Tot cele două maici au cusut și veșmintele pe care le-am primit Părintele Teofil Roman și eu însumi de la Părintele nostru Vasile, pentru hirotonia noastră.

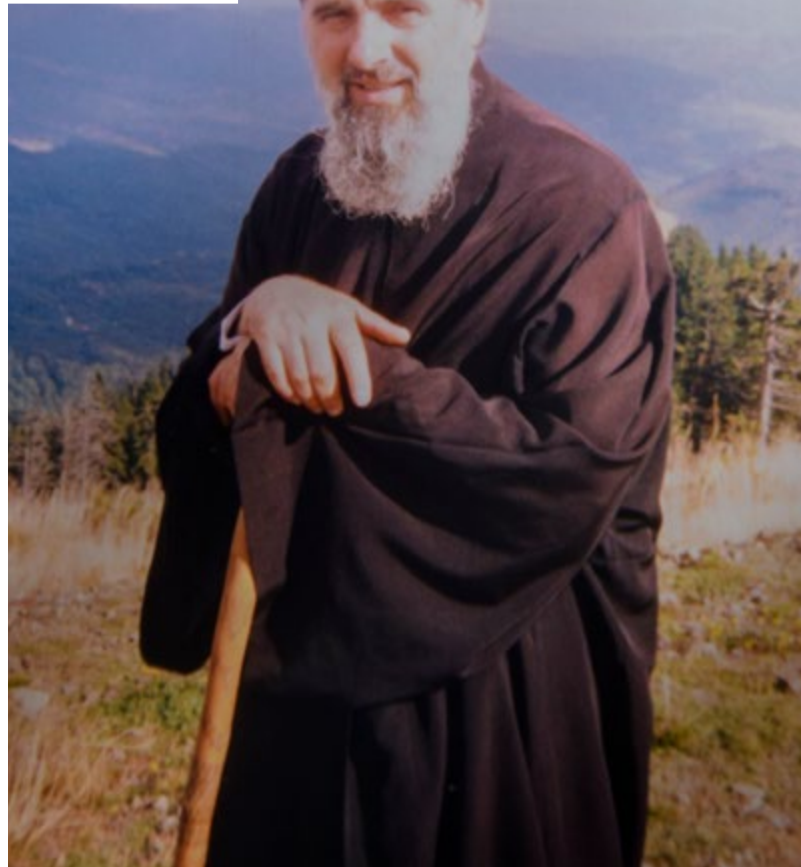
Avea, de asemenea, o strânsă legătură duhovnicească cu Sfântul Munte Athos. Coresponda cu Părintele Dometie Trihenea, de la Chilia „Sfântul Ipatie”, dependentă de Mănăstirea Vatopedu. Îmi vorbea adesea despre această legătură și cât de mult îl aprecia pe Părintele Dometie. Iar la Palatul Patriarhiei avea o legătură duhovnicească cu Părintele intendent Mitrofan Ifrim, cu care, de asemenea, purta corespondență. Stau mărturie câteva felicitări, trimise de acești părinți.

Aș adăuga aici faptul că a știut întotdeauna să echilibreze momentele profund duhovnicești, de evlavie, cu cele de cuminte destindere, de bucurie împărtășită. De pildă, în pelerinajul pe care l-am făcut împreună la Ierusalim, în februarie 2008, în vremea când devenise deja episcop, iar eu eram stareț al Mănăstirii Nicula, s-a implicat în momentele de recreere, bucurându-ne laolaltă în pauze sau la masă. Într-o paranteză duioasă fie spus: chipul său, făptura sa era în deplină armonie cu Ierusalimul...

De asemenea, când rămânea mai multe zile la mănăstirile noastre, se întâmpla să meargă la sanie, să urce temerar pe munte sau, împreună cu tinerii din ASCOR, să participe la un foc de tabără. Avea o mare afinitate cu tinerii și imediat devenea ca ei. De altminteri, el a rămas veșnic tânăr, întru curăția și bucuria inimii sale. Bucurie pe care, la început, cred că și-a cultivat-o, ascultând de cuvântul „*Bucurați-vă pururea*” (1 Tesaloniceni 5, 16), devenind mai apoi fișcul său, din darul lui Dumnezeu. Bucuria îl însoțea pretutindeni și-o dăruia tuturor.

Ceea ce mă impresiona mai cu seamă la Părintele Vasile era blândețea și cumițenia lui, faptul că niciodată nu lua atitudine, așa cum m-aș fi așteptat în unele momente. Luam masa împreună, stăteam adesea de vorbă, dar ne rugam mai puțin împreună, pentru că el avea un canon mai amplu și era greu de rezistat. În sufragerie sau camera mare, cum i se zicea, avea o bibliotecă impresionantă, la care aveam acces, însă cu un anume control, adică trebuia să cer binecuvântare pentru cărțile pe care le citeam, control căruia m-am supus, desigur, cu mici excepții. Am beneficiat din plin de biblioteca sa și m-am bucurat deplin de privilegiul de a-i fi atât de aproape...

Tatăl meu, care mi-a dat viață, atunci când am venit la Seminar, în Cluj, mi-a cumpărat o cămașă și mi-a dat o sută de lei. *Tatăl meu*, plecat acum în veșnicia lui Dumnezeu, mi-a cumpărat toate hainele și mi-a plătit toate școlile. Dar mai mult decât atât, mi-a înveșmântat sufletul și m-a format duhovnicește. Spun adesea că sunt importanți tata și mama, pentru că ei ți-au dat viață, dar mai important este cel care *te ține în viață*: părintele duhovnic. Părintele Vasile Flueraș, devenit, mai apoi, Preasfințitul Vasile Someșanul, ne-a ținut pe noi, mulți și foarte mulți, în viață.

Rămas bun...

Ultima dată când ne-am întâlnit a fost în 31 iulie, anul acesta, la o slujbă de Sfeștanie, în casa mamei mele, la care l-am rugat să participe³. Am petrecut atunci câteva ore împreună, cu mama mea și cu câțiva ucenici ai mei, rugându-ne dimpreună și bucurându-ne unii de alții. A fost o seară minunată, memorabilă pentru noi toți cei care am fost de față. Mama îmi spunea, de pildă, că nu poate să uite zâmbetul lui, privirea lui, strângerea lui de mână. A fost ultima noastră cină...

³ Participarea Preasfințitului Vasile Flueras la slujba de Sfeștanie a fost consemnată de Pr. Gheorghe-Daniel Puian în revista *Renașterea*, nr. 8/august 2021, p. 9.

Statornic și îndelung-rugător

Să-i stăm aproape, să nu mai trecem nicicând vreun prag care să ne despartă în duh, să rămânem mereu împreună în rugăciune...

Modelul de statornicie în rugăciune este tot el. Oricât ar fi fost de obosit sau de bolnav, de oriunde venea și oricât de multe lucruri avea de făcut, niciodată nu și-a îngăduit a nu-și face canonul de rugăciune. Îl văd și acum, cu ochii minții, ai inimii, stând în picioare, întotdeauna în

picioare, ore în șir, citindu-și rugăciunile în fața candeliei, pe care el însuși o primenea și care ardea neîncetat. Îi văd cu limpezime cărțile din care își făcea canonul. L-am văzut rugându-se în felul acesta ani de zile, la rând, și cu siguranță a făcut-o, cu consecvență, și înainte, și după ce n-am mai locuit eu acolo. Întrebându-l despre acest fel de rugăciune, mi-a mărturisit că rugăciunea consecventă pe care o practica l-a ajutat să se întărească în credință, s-o trăiască mai intens, să-L descopere pe Dumnezeu tot mai mult, să-L devină slujitor. Ne îndemna și pe noi, ucenicii săi, și pe fiii duhovnicești, să ne facem zilnic canonul, fără să impună anumite rugăciuni – ne dădea libertatea de a ne face noi rânduiala –, exigența era să ne rugăm. Și ne întreba dacă o facem, fiindcă știa foarte bine că este esențial și definitoriu pentru orice creștin și cu atât mai mult pentru noi, teologii și ucenicii Preasfinției Sale, să ne rugăm.

Era un om bun și blând din fire și a fost crescut în credință de mama sa, deci Îl cunoștea pe Dumnezeu, L-a avut mereu în suflet. Însă în acele vremuri superficiale și dramatice, în care Dumnezeu, Biserica și slujirea ei erau trecute sub tăcere, în fapt, anulate în mod oficial, el, având ca temelie și reper acel canon de rugăciune zilnic, păstrat cu sfințenie de-a lungul anilor și dus până la capătul vieții, a reușit să ajungă la trăiri duhovnicești intense și la o lucrare de slujire a semenilor exemplară. A se pune în slujba oamenilor a fost o dorință firească, fiindcă, așa cum mărturisea, a simțit întotdeauna că necazurile celorlalți erau și ale sale. Așa s-a hotărât să dea admitere la Medicină, dar n-a intrat. În același timp, se simțea atras să-I slujească lui Dumnezeu și Bisericii, ceea ce s-a împlinit.

În toate, Părintele Vasile a fost, *este* statornic ca veșnicia, *același ieri, azi și în veci!*

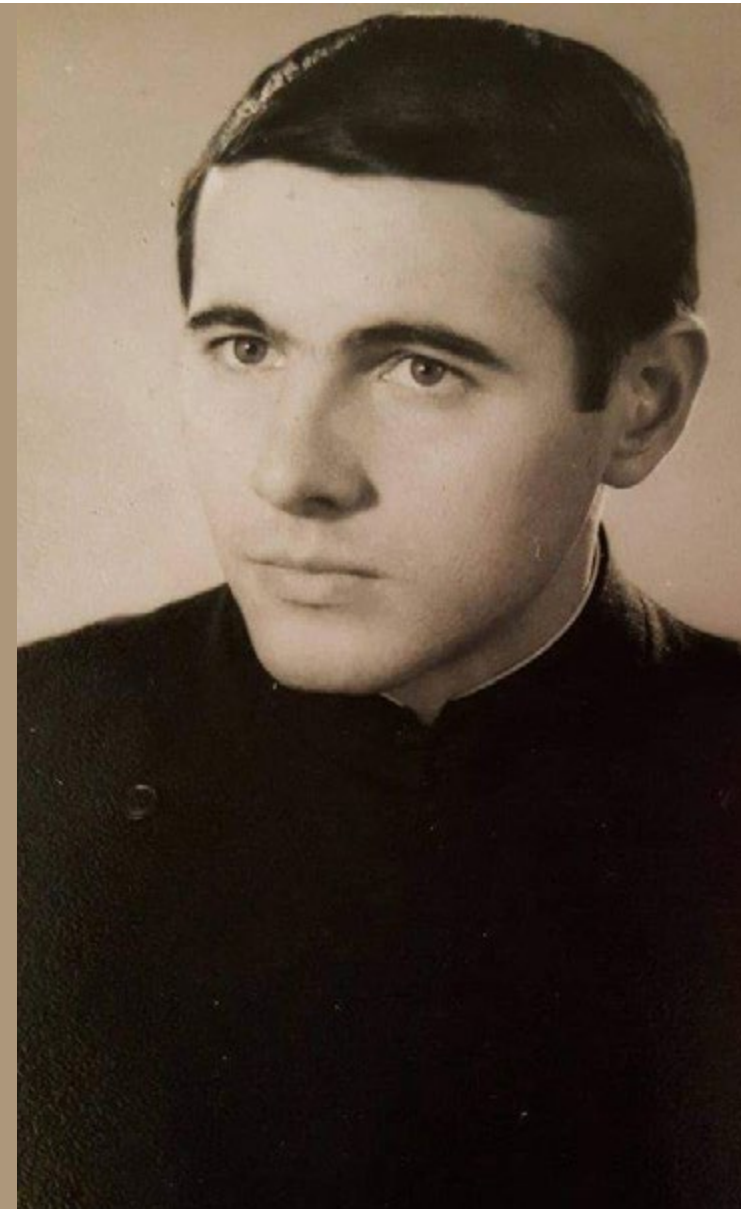

Într-un interviu⁴, mărturisește despre revelația pe care a avut-o la optsprezece ani, când, aflându-se într-o excursie pe Valea Oltului, a vizitat Mănăstirea Cozia. Acolo, pe malul Oltului, a simțit înlăuntrul lui o bucurie și o pace deplină, ca și cum ar fi fost „în sânul lui Dumnezeu”, departe de tot răul lumii. Și-a dat seama atunci că numai în Biserică poți să fii în acea stare. A dat la Teologie, la Sibiu, și, deși examenul de muzică era eliminatoriu și el nu avea voce, a intrat. Tot acea descoperire de la Cozia l-a determinat mai târziu să se facă monah.

⁴ *Iisus Hristos Arhiereul Cel veșnic tânăr. Duhovnici vorbind tinerilor*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2005, pp. 100-114.

Preotul

Chiar și când nu era de rând, Părintele Vasile nu lipsea de la Sfânta Liturghie: se afla mereu în același loc, în stânga altarului. Același zâmbet luminos, aceeași bunăvoință, aceeași răbdare, aceeași blândețe, aceeași generozitate... Oamenii îl căutau în șiruri; solicitările pentru servicii particulare erau nenumărate: generații întregi erau botezate, cununate și înmormântate de el. Generație după generație de teologi erau duhovniciți de Sfinția Sa.

Încă de la începutul preoției sale, își scria cu acribie predicile. Îmi amintesc cu duioșie de caietele roșii cu cotor negru și de agendele verzi, unde erau construite sistematic, pentru fiecare duminică și sărbătoare, predicile și cuvântările sale. Totul ordonat, curat și bine întemeiat teologic. Însă, ca orice cuvânt rostit într-o anumită împrejurare, cu un anumit auditoriu și pornit dintr-o anumită stare sufletească, predicile sale erau vii și potrivite după sufletul ascultătorilor. Statornicia în credință, în sentimente, în nădejde, în blândețe, în dărnicie, și cuminenția care l-au caracterizat sunt prezente și în cuvântările sale. Repetările stăruitoare, emoțiile, timiditatea, compasiunea, simpatia, filiația și paternitatea erau câteva dintre caracteristicile oratorului. Dincolo de înveșmântarea cuvântului însă, găsim profunzimea unei cunoașteri și a unei trăiri teologice de excepție. Părintele Vasile ajungea la inima tuturor credincioșilor, deoarece, pe lângă cuvântul în sine, chipul și mai ales privirea convingeau pe deplin.

Duhovnicul

Preasfințitul Vasile a fost duhovnicul celor mulți, a fost și al meu. Ca duhovnic a fost și a rămas, până în ultima clipă a duhovniciei sale, un om foarte delicat, care nu intra în amănunte, care te lăsa să spui. Desigur, te asculta și te călăuzea cu dragoste, de asemenea, te avertiza, dar cu foarte multă delicatețe și blândețe, fără a-ți anula sub nicio formă libertatea. A fost însă și formator de duhovnici. Mi-aduc aminte că, fiind tânăr duhovnic – am fost hirotonit la nouăsprezece ani! –, am învățat foarte mult de la Preasfințitul Vasile, îl cercetam în fiecare seară mărturisindu-i gândurile și nedumeririle, cerând sfat, și, astfel, ca majoritatea călugărilor duhovnici care ne spovedeam atunci la Preasfinția Sa, am rămas oarecum cu duhul lui. Desigur, fiind cu toții persoane unice și irepetabile, am adăugat

fiecare după profilul nostru, după personalitatea noastră, însă am păstrat, într-o mai mică sau mai mare măsură, același stil în ceea ce privește spovedania. Poate că în scaunul de spovedanie mă raportează cel mai mult la Preasfinția Sa, în ceea ce-i privește pe ucenicii și pe fiii mei duhovnicești, pe credincioșii care frecventează Catedrala Mitropolitană. Este reperul meu prin excelență, alături de Mitropolitul Bartolomeu.

Revenind la calitatea de fiu duhovnicesc al Preasfințitului Vasile, aş adăuga faptul că de fiecare dată când mă întâlneam cu Preasfinția Sa, intram în stare de pocăință (care ştim că este necesară pentru mântuire), înţelegând că, în sufletul meu, începeam să mă spovedesc. O spovedanie continuă... Avându-l pe duhovnic înaintea ochilor mei duhovniceşti, mă căiam şi de păcatele mele. De aceea spuneam şi repet că duhovnicul meu a făcut pentru mine mai mult decât însăşi mama mea. Mama m-a adus la viaţă, el este însă cel care *m-a ținut în viaţă*.

Monahul

În martie 1991, la slujba privegherii de Buna Vestire, Părintele celib Vasile Flueraș de la Calvaria, din Cluj, era tuns în monahism în biserica de lemn a Mănăstirii „Sfântul Ioan Botezătorul” din Alba Iulia. Înaltpreasfințitul Părinte Andrei era nașul de călugărie, iar Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, în acea vreme vicar la Cluj, a oficiat slujba de tundere în monahism. Părintele Ioan Cojan, starețul Mănăstirii „Sfântul Ioan Botezătorul”, insista să i se pună numele Pavel, considerând că Părintele Vasile are ceva din personalitatea Sfântului Apostol Pavel, că în sincretismul orașului Cluj el este un Apostol al neamurilor. Viitorul monah – prea bine cunoscutul Părinte Vasile Flueraș – își dorea însă să poarte același nume.

Sfătuindu-se laolaltă, Preasfințitul Părinte Andrei și Preasfințitul Irineu au hotărât, în cele din urmă, să-i păstreze numele de Vasile. Îmi aduc foarte bine aminte, pentru că atunci am fost și eu tuns rasofor. Înainte de slujbă, Înaltpreasfințitul Părinte Andrei m-a întrebat dacă vreau să mă fac rasofor, fiind deja frate de mănăstire. Bineînțeles că am acceptat, mai ales că era slujba de călugărie a părintelui meu. Astfel, am fost tuns rasofor, cu haine de împrumut, pentru că nu fusese plănuț, păstrându-mi-se și mie numele de Dumitru. De altfel, înțelegerea noastră

era să fim împreună în aceeași mănăstire și împreună am plecat la mănăstirea de la Alba Iulia, pentru că acolo se afla Părintele Ioan, care era ucenicul Părintelui Vasile și exista o legătură duhovnicească între noi. A rămas o săptămână la Mănăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul”. Atunci și-a pus interdicția de a nu mai mânca deloc carne, și-a lăsat părul să crească, pentru o vreme, și a început să poarte o barbă mai amplă, precum și ținuta preoțească, reverenda (până

atunci, în Cluj, când nu mergea la slujbe, Părintele Vasile se îmbrăca în civil). S-a întors apoi pentru câteva luni la Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Cluj.

O altă imagine de la slujba de călugărie a Preasfințitului Vasile, rămasă întipărită în amintirea mea, este aceea că Înaltpreasfințitul Părinte Andrei a vrut să-l ia sub mantia arhierească. Atunci, Maica stareță de la Râmeț, Ierusalima Ghibu, care era și ea de față, s-a repezit și i-a spus Înaltpreasfințitului Andrei: „Preasfinția Voastră, este o slujbă de călugărie, să vă dați jos mantia arhierească și să vă luați mantia neagră, călugărească, sunteți naș de călugărie”. Ceea ce a și făcut, luându-l sub mantia călugărească pe cel ce avea să fie tuns: Vasile monahul...

Starețul

În ajunul praznicului Acoperământul Maicii Domnului, acum treizeci de ani, în 1991, treceau pe sub porțile Mănăstirii Nicula un proaspăt monah și un tânăr diacon. Un preot cu experiență și un firav rasofor. Împreună, așa cum se înțeleseseră, să fie în aceeași obște. Monahul preot era instalat stareț al Mănăstirii Nicula de Acoperământul Maicii Domnului. Era primul după 1989 și a restaurat profund viața monahală a mănăstirii. A găsit la Nicula câțiva călugări în vârstă care menținuseră în viață mănăstirea, la care ne-am adăugat, îndată, vreo douăzeci de tineri care i-am urmat noului stareț. A fost nevoie de înțelepciunea și blândețea sa pentru a se împăca, în același loc, cei vechi cu cei noi, care, încet-încet, s-au integrat în obște, revigorând-o. Marea majoritate ne făceam

studiile – el ne-a ținut la școală, iar noi ne străduiam să ne statornicim, în același timp, în ritmul mănăstirii. Am fost, rând pe rând, călugăriți, hirotoniți, Mănăstirea Nicula devenind o adevărată pepinieră de călugări, stareți și duhovnici pentru celelalte mănăstiri ale eparhiei noastre (astăzi în număr de 34), dar oferind și episcopi altor eparhii. Astfel, astăzi, dintre ei, sunt episcopi, arhimandriți, stareți, preoți, diaconi, duhovnici de mănăstiri.

Firavul rasofoar este cel ce notează, acum, aceste crâmpie de duioase amintiri, iar tânărul monah nu este altul decât Părintele Vasile, preotul cu experiență Flueraș de la Calvaria din Mănăstir, care devenea starețul Mănăstirii Nicula. Maica Domnului l-a învăluit mereu în dragostea și omoforul ei...

Un alt instantaneu peste timp: când am venit la Mănăstirea Nicula, în 1991, proaspătul nostru Părinte stareț Vasile, pe care l-am urmat, cum spuneam, în jur de douăzeci de tineri, ne-a cazat pe toți în stăreția cea nouă și ne purta de grijă. Fiind tineri, foarte tineri – unii nici nu aveau optsprezece ani! –, și fără experiență monahală, el încuia ușa la miezul nopții și tot el o descuia dimineața, când trebuia să mergem la slujbă, atât de mare era grija lui. La biserică, era primul, înainte de ora șase. Noi abia țineam ritmul... Participa la tot ce se întâmpla în mănăstire. Noaptea, cei care rămâneau mai departe de veghe erau starețul și fratele Vasile (starețul Nicolae de acum), care, lucrând la bucătărie și fără să se grăbească, se apuca în toiul nopții să frământa, și frământa, și frământa, și până creștea frământătura și o pune în cuptor, stătea în bucătărie cu Părintele Vasile, care mânca magiun (silvoiță) – îi făcea bine la stomacul bolnav – și povestea cu el, ca dimineața noi să putem merge la biserică și să avem pâine caldă pe masă.

Eclesiarh și Exarh

În 1994, și-a încheiat misiunea de stareț la Mănăstirea Nicula, fiind numit de Arhiepiscopul Bartolomeu eclesiarh al Catedralei din Cluj-Napoca și exarh al mănăstirilor Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului. A fost cel dintâi exarh al eparhiei noastre, având în vedere că, până la el, în afară de Mănăstirea Nicula și, abia înfiripate, Mănăstirea Cășiel și Mănăstirea Dobric, nu existau alte mănăstiri. Atunci au început să se înmulțească și a fost nevoie de un exarh. A primit și această misiune, deloc ușoară, ca pe toate celelalte, din ascultare, împlinind-o cu aceeași râvnă, seriozitate și, în același timp, delicatețe.

„Jubese Jubrea...!” – Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș

Iată o imagine care vorbește de la sine despre atitudinea sa. A fost un moment, la Mănăstirea Florești, când una dintre maici s-a răzvrătit. Atunci, Mitropolitul Bartolomeu I-a delegat pe Părintele Vasile să meargă, în calitate de exarh, să restabilească ordinea. Iată cum a procedat: s-a dus s-o întâlnească pe maica respectivă cu un trandafir, într-o mână, iar în cealaltă, cu o vargă, și i-a spus: „Maică, alege: floarea sau varga?” Maica a răspuns: „Aleg floarea, dar merit varga”. În acest fel aducea Părintele nostru Vasile pacea, liniștea, armonia în obștile mănăstirilor noastre. Nădăjduim ca și nouă, care merităm varga, Vlădica al nostru să ne dăruiască floarea, dintru veșnicia lui.

Atunci când Mitropolitul Bartolomeu a gândit crearea Sectorului Misionar-Social al Arhiepiscopiei Clujului, care a fost condus de Preasfințitul Părinte Vasile Someșanul, a ales, în persoana acestuia, un om pe măsură. Preasfințitul Vasile, a cărui teză de licență aborda subiectul problemelor sociale în scrierile Părinților Capadocieni, a fost cel care, din fire și prin perseverență, a ajutat, a sprijinit, a înțeles cu inimă de mamă pe orice necăjit din această lume, iar pe săraci i-a miluit... cu nemiluita!

A fost hirotonit episcop la 15 august 1998, la hramul Mănăstirii Nicula. Ocupa al doilea post de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, nou înființat în același an, la cererea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Bartolomeu. Pentru îndeplinirea procedurilor, au fost convocați mai mulți canoniști ai Sfântului Sinod, care urmau să stabilească, între altele, dacă urma să fie episcop-vicar sau arhiereu-vicar, fiind cel de al doilea vicar al eparhiei. În cele din urmă, s-a decis să fie pe aceeași treaptă, adică nu arhiereu, ci episcop-vicar. Tot atunci, Arhiepiscopul Bartolomeu l-a sugerat deja Sfântului Sinod pe cel pe care urma să-l propună să ocupe acest post. Sinodalii însă l-au întrebat: „Noi nu știm cine este, de ce nu l-ai adus să-l cunoaștem?” Răspunsul Înaltpreasfințitului a fost pe măsura personalității sale: „Prezența mea nu vă spune nimic!”

Astfel, noul Episcop-vicar al Vadului, Feleacului și Clujului a fost ales pe „prezența” și mărturia Mitropolitului Bartolomeu, care justifica alegerea Preacuviosului Părinte Arhimandrit Vasile Fluerăș în această demnitate cu cuvintele: *„Invasia sectelor de tot felul și autoritatea lor tot mai evidentă și mai intensă pe teritoriul României obligă Biserica Ortodoxă Română [...] să adopte, să creeze și să aplice noi măsuri pastorale [...]. Este propunerea pe care o fac prin acest demers, însoțită de recomandarea nominală pentru P.C. Arhim. Vasile Fluerăș, călugăr și duhovnic de mare ținută și influență, al cărui zel duhovnicesc este dublat de o incontestabilă vocație misionară”*⁵. Iar într-un cuvânt la ceas aniversar, Mitropolitul Bartolomeu afirma memorabil: *„Nu blândețea și nu smerenia omului m-au făcut să-mi îndrept atenția spre Arhimandritul Vasile Fluerăș, fost stareț al Niculei și devenit apoi eclesiarh al catedralei clujene, ci jertfelnicia [...]. Preasfințitul Vasile Someșanul nu e creația mea în Arhiepiscopia Clujului, ci un dar al lui Dumnezeu”*⁶. Darul lui Dumnezeu a fost pentru noi și rămâne în veșnicie.

⁵ Revista *Renașterea*, nr. 5/1998, p. 2.

⁶ ÎPS Bartolomeu al Clujului, „Darul lui Dumnezeu”, în Pr. Prof. univ. dr. Ioan Chirilă și Conf. univ. dr. Cristian Bârsu (coord.), *Un neobosit slujitor al Bisericii: Preasfințitul Episcop-vicar Vasile Someșanul*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2008, p. 9.

Legătura dintre Mitropolitul Bartolomeu și Preasfințitul Vasile se poate spune, fără exagerare, că a fost ideală. În tot ceea ce a realizat Preasfințitul Vasile în plan social-misionar, Mitropolitul Bartolomeu l-a sprijinit, ținându-i spatele. I-a simțit vocația misionară de la bun început, i-a oferit locul de încredere, oamenii esențiali de care avea nevoie conducând acest sector și, poate, nu mai puțin, baza materială. La rândul său, știind că are încredere în el, Părintele Vasile prindea îndrăzneală. Astfel, tot ceea ce a gândit Preasfințitul Vasile în domeniul social-misionar s-a putut împlini. Un alt exemplu concludent al încrederii pe care o avea Mitropolitul Bartolomeu în Preasfințitul Vasile este faptul că lui i-a încredințat să-i ridice din seiful din Statele Unite ale Americii, unde îl rânduse în siguranță, și să-i aducă în țară prețiosul manuscris al *Memoriilor* sale. S-a întâmplat în anul 2003, în timpul unei călătorii peste ocean a Părintelui Vasile. În seif, se afla la adăpost și o copie a manuscrisului, care a ajuns la Mănăstirea Nicula, unde mi-o încredințase mie spre păstrare.

Comunicarea între ei a fost armonioasă și firească. Până la capăt. De altfel, ultimul care l-a spovedit pe Mitropolitul Bartolomeu a fost Preasfințitul Vasile, la spital. Aș mai adăuga faptul că Preasfințitul Vasile era cel care, prin sfiala, smerenia și blândețea sa, îl dezarma pe autoritarul Mitropolit Bartolomeu, a cărui prezență întotdeauna impresiona.

În vreme ce teologul profund și fin se revela la fiecare predică, Episcopul celor mulți și sărmani s-a implicat cu jertfă de sine în viața acestora, nevoile lor fiind multe și felurite. Iată cele mai importante proiecte sociale pe care le-a dus la îndeplinire: un cămin de bătrâni, o policlinică socială, o grădiniță, o școală de recuperare a copiilor cu abandon școlar, o cantină socială.

Însă cea mai însemnată împlinire, o adevărată încununare a activității sale social-misionare și a vieții sale dăruite aproapelui în suferință, este proiectul Centrului de îngrijiri paleative „Sfântul Nectarie” din Cluj-Napoca, pentru bolnavii de cancer în fază terminală, inițiat și pus în operă de Preasfinția Sa. Centrul „Sfântul Nectarie” este un așezământ unic în această parte de țară, datorită serviciilor oferite aici, în mod gratuit, atât bolnavilor, cât și familiilor acestora, care beneficiază de asistența medicală și spirituală.

Preasfințitul Părinte Vasile a fost un Episcop-slujitor neobosit. În aceeași zi putea să slujească de la Piatra Craiului până la Piatra Fântânele – eparhia noastră fiind așezată, după cum spunea Mitropolitul Bartolomeu, pe aceste două Pietre! Reușea să cuprindă toate serviciile care i se cereau. Și-a păgubit însă sănătatea, așa cum prea bine știm, dar acest lucru nu l-a oprit, ci și-a continuat misiunea până la capăt, cu smerenie și atent la aproapele. În acest timp, Preasfințitul Părinte Irineu, celălalt vicar al Clujului din acea vreme, avea o altă misiune: se îngrijea de școlile noastre teologice, slujea în duminici și sărbători, ținea conferințe, scria cărți – o activitate care avea multă muncă în spate, dar care nu ocupa, vizibil, mult spațiu în agenda ierarhilor publicată în *Revista Renașterea*, în care activitatea Preasfințitului Vasile se întindea pe o pagină întreagă. De aceea, Preasfințitul Irineu îl chema adesea pe Preasfințitul Vasile să-i ceară să-și ajusteze activitatea și, respectiv, agenda. Preasfințitul Vasile știa motivul pentru care era chemat și se ducea cu un tort...! Preasfințitul Irineu îi primea binevoitor și împăcat gestul delicat, exclamând: cum să te superi pe un asemenea om!?

Știind că Dumnezeu este Cel care vindecă, Preasfințitul Părinte Vasile a săvârșit nenumărate masluri, atât în casele credincioșilor, cât și la mănăstirile și parohiile noastre, asumându-și și în acest fel menirea de a fi Episcopul celor suferinzi.

Sunt însă și lucruri nevăzute, pentru că el s-a implicat în viața fiecăruia personal, iar acolo unde era mai necesar, dăruia. A dăruit foarte mult, chiar fără să aibă resurse, dăruia ce primea și dăruia și ce nu avea, am putea spune, oricui aflat în nevoie, fără excepție.

De noi, călugării, Preasfințitul Părinte Vasile era foarte aproape. În mănăstirile noastre, îi purtăm dorul. Pe unii dintre noi ne-a călugărit el însuși, pe mulți i-a hirotonit, nenumărate au fost slujirile în mănăstirile eparhiei, dar și momentele de tihnă, de bucurie, când el adăsta în obștile monahale. Era foarte deschis, cu toții aveam libertate în preajma lui, însă deopotrivă aveam sfială înaintea sa, el fiind un om atât de smerit și cuminte – iată un cuvânt pe care-l rostesc mereu vorbind despre Preasfinția Sa, un cuvânt care îl cuprinde și pe care el însuși îl folosea foarte des. Cu adevărat, ne descopeream pe noi înșine, în el, în prezența sa, în starea duhovnicească în care eram, mai bună sau mai puțin bună. Și, chiar dacă noi ne rușinam, el, precum Dumnezeu Însuși și sfinții Săi, ne veghea.

Mărturisitor

Am putea spune cu justețe că Părintele nostru Vasile este cel mai recent mărturisitor al Ortodoxiei noastre trecut în veșnicie. În primul rând, iau în considerare faptul că el s-a născut în decembrie 1948, când Ortodoxia se reîntregea în Transilvania. Pe măsură ce creștea cu vârsta și cu înțelepciunea, a mărturisit cu timp și fără timp, mai întâi, cu precădere în cartierul Mănăștur, unde a botezat, a cununat, a înmormântat, a intrat cu crucea în casele oamenilor, sfințindu-le înainte de Bobotează, dar și la sfeștanii, la care eu însumi îl însoțeam. Însă și mai mult a sfințit viața oamenilor, în acele vremuri delicate, de clătinare a credinței, în care nu a pregetat să-și exercite preoția, nu doar în biserică, ci și în afara ei, de multe fiind chemat la apel de cei care nu voiau, cu niciun preț, ca Dumnezeu să fie propovăduit.

După ce a ajuns la Nicula și apoi la Catedrala din Cluj, lucrarea sa a devenit tot mai amplă, iar rezultatele pe măsură. Roadele se văd și se vor vedea și de acum înainte. Vă ofer un singur exemplu, grăitor. În urmă cu ceva vreme, m-am urcat într-un taxi, în Cluj, iar pe drum șoferul mi-a spus că era cât pe ce să treacă la neoprotestanți, având în jurul lui oameni aparținând acestei confesiuni, care l-au influențat și i-au zdruncinat credința. Însă, când era pe punctul să o facă, cineva i-a vorbit despre Spitalul „Sfântul Nectarie” și despre cine l-a clădit, lucru care l-a făcut să renunțe să devină neoprotestant, și să rămână, astfel, în Biserica noastră. Așa a știut Preasfințitul Vasile să mărturisească, determinându-i pe ceilalți să-și păstreze credința dreaptă.

Preasfințitul Părinte Vasile rămâne în conștiința noastră un model: pentru noi, slujitorii Bisericii, pentru credincioșii Bisericii, și pentru cei care cred sau cei care nu cred. Fiindcă el a știut, dintotdeauna, să se apropie de oameni, a știut să ofere încredere, prin sinceritatea-i deplină și nesfârșita lui blândete, prin imensa lui bunătate. Îi suntem recunoscători din toată inima noastră. Repere precum Preasfințitul Vasile și Mitropolitul Bartolomeu veghează acum din ceruri și, poate, fac mai mult de acolo decât au reușit să facă pe pământ. Noi însă, prea oameni fiind, ne-am fi dorit să-i avem aici, cât mai aproape...

„Inimă curată și bună, întru răbdare

Sămânța „*cea de pe pământ bun sunt cei care, auzind cuvântul cu inimă curată și bună, îl păstrează și rodesc întru răbdare*” (Luca 8, 15). Am avut darul să cunoaștem un om care a reușit să rodească, care a avut urechi să audă, care a ascultat profund cuvântul lui Dumnezeu și l-a împlinit, un om cu inimă curată și bună, întru îndelungă răbdare: Preasfințitul Vasile, Părintele nostru. La începutul preoției sale, a fost agresat, fizic, de un coleg de-al lui (a mai fost agresat și în alte feluri, până la sfârșitul vieții lui, de noi toți, de colegii lui, de ucenicii lui, neascultându-l), iar pentru că acest lucru s-a întâmplat în public, a fost necesar să meargă în audiență la Arhiepiscopul Teofil, să îi spună ce s-a întâmplat. Însă răspunsul acestuia n-a fost pe măsură; ieșind din audiență, Părintele Vasile Flueraș de atunci a zis așa: „Și să crape lemne pe mine, niciodată n-am să mă mai plâng”. Acest lucru l-a împlinit din tinerețe până la sfârșitul vieții sale, cu inimă bună, curată și cu răbdare până la capăt ori până la sânge, am putea spune, gândindu-ne la Mântuitorul nostru în grădina Ghetsimani.

A fost cu atât mai răbdător cu cei nerăbdători în suferință, spunând că aceștia mai multă nevoie au, spre a-i câștiga, ca să învețe și ei răbdarea și să-și asume fiecare condiția în care se găsește, fără să-i facă să se afunde în abis, ci, arătându-le cumva în ce adânc se află, ca să iasă cât mai curând din el și mai ales să nu ajungă la fund.

A fost răbdător cu propria sa suferință, făcându-se, iar și iar, pildă vie, în deplinătate. În acești ultimi ani de boală, a rămas același om senin dintotdeauna: de fiecare dată când îl întâlneam, zâmbetul era același, deși suferința tot mai profundă. Cu siguranță că firea omenească și-a spus cuvântul, iar cei care i-au fost alături în suferință, în ultima vreme, au resimțit faptul că, într-adevăr, îl durea. Ei sunt și cei care s-au ostenit cel mai mult slujindu-l pe Preasfințitul Vasile, în acești ani din urmă, și anume Părintele Călin Ficior, care i-a stat alături vreme de optsprezece ani, iar din 2014, cu plus de măsură, domnul consilier economic Sorin Călea, lor adăugându-li-se Părintele Gelu Săvărășan și Părintele George Puian, cărora le sunt

personal recunoscător – ca „ucenic iubit”, eu trebuia să-l slujesc și acum, însă n-am avut această șansă. Le știu frământările, zilele și nopțile, și le mulțumesc. Sunt încredințat că Dumnezeu îi va îngădui Preasfințitului Vasile să-i mângâie pe unul fiecare. Chiar dacă nu i-am stat la căpătâi, i-am cunoscut durerea eu însumi. Mi-aduc aminte de momentul în care l-am vizitat, după o operație mai recentă, la Urologie, și l-am găsit în chinuri foarte mari. Întrebându-l, mi-a răspuns că îl doare foarte tare – m-a durut durerea lui și am chemat-o îndată pe asistenta de serviciu, care mi-a spus însă că tocmai îi făcuse un calmant...

Din tinerețe, a cunoscut din belșug suferința celor apropiați – tatăl și fratele, suferinzi, au murit când era el în armată, iar mama a fost operată la ambele șolduri, cu o recuperare anevoioasă – și pe a sa, ceea ce l-a făcut s-o înțeleagă pe a tuturor și să se implice. Inclusiv cunoștea foarte bine diverse boli și tratamente, din experiența proprie și a celorlalți, de multe ori chiar intuia diagnosticul. Am putea spune că boala lui a fost un fel de pogorâre la iad – iadul suferinței –, aducând mângâiere și sfințenie celor împreună-pătimitori și celor care se osteneau, în spitalele în care a fost internat. Mi s-a spus că la spital, la Oncologie, lumea trecea pe lângă salonul său ca pe lângă o biserică. Acești șapte ani de suferință i-au desăvârșit sfințenia, așa se pare că a voit Dumnezeu, de aceea, el și i-a asumat deplin.

În urmă cu *șapte ani...* În ziua în care a suferit accidentul vascular cerebral, l-am însoțit la deschiderea noului an școlar. Mai întâi, la clasele I-IV, unde a făcut o slujbă de Tedeum și a ținut un cuvânt, apoi la clasele V-VIII, după care ne-am întors în curtea Seminarului, unde urma festivitatea pentru liceu. Aici, eu am spus că merg la birou, pentru că aveam de lucru, m-a rugat însă insistent să rămân și l-am ascultat. La încheierea festivității, ne-am despărțit, el s-a dus la birou, unde s-a întâmplat accidentul vascular cerebral. Cel care a fost martor a fost Părintele Călin Ficior. A reușit să-l ducă la chilie, fiind chemați mai mulți medici. N-a vrut să iasă însă din casă până ce nu m-a chemat Părintele Călin; am venit imediat. Nu putea să comunice, mi-am dat seama de situația gravă în care se găsește.

L-am întrebat dacă vrea să chemăm ambulanța sau vrea să meargă pe picioarele sale să vedem care este problema. A refuzat ambulanța, dar a primit să-l transportăm cu mașina la spital. La tomograf, profesorul Vasile Popița, ne-a deslușit ce s-a întâmplat. A fost internat imediat la Recuperare, însă problema era de Neurochirurgie. L-am sunat pe profesorul Ștefan Florian, care a răspuns abia când am format numărul de pe telefonul Preasfințitului. I-am spus că sunt fiul Preasfințitului Vasile și-l rog să mă asculte... L-a transferat de urgență la Neurochirurgie, moment din care se știe ce a urmat. Cu siguranță, faptul că a insistat foarte mult în acea zi să-i stau aproape înseamnă că simțea că ceva grav i se întâmplă. M-am întrebat dacă aș fi putut să fac ceva... După ce și-a mai revenit după accident, îmi spunea liniștindu-mi cugetul: „Ce ai fi putut tu face...?”

În ceea ce privește bunătatea-i milostivă, o imagine a sa este aceea de „cerșetor” spre binele aproapelui. Odinioară, într-o bună zi, ne aflam amândoi în fața Prefecturii așteptând pe cineva. Un trecător, crezând că suntem doi călugări cerșetori, ne-a dat fiecăruia câte un leu. L-am luat, și Preasfințitul, și eu, ca să nu jignim. Această imagine are însă o conotație mai amplă. Într-adevăr, era un episcop „cerșetor”. De pildă, când eram starețul Mănăstirii Soporu de Câmpie, în anul 1994, fiindu-ne foarte greu să ridicăm mănăstirea, m-a însoțit la mai multe instituții de bine din Cluj ca să fiu ajutat la lucrările de construcție. Ceea ce a făcut și pentru sine când era starețul Mănăstirii Nicula. Desigur, mai apoi, a procedat la fel cu mulți preoți, stareți și starețe care erau în șantier.

Mitropolitul Bartolomeu îi spunea că este omul cu multe „pile”. Așa se face că, ori de câte ori i se cerea ajutorul, el mijlocea, pentru oricine, fie la un medic, fie la un profesor universitar ori decan ori rector, fie la un specialist din orice domeniu, fie la o fabrică, pentru angajare etc. Peste tot, Preasfințitul Părintele nostru Vasile mijlocea găsind omul potrivit pentru cel în nevoie. Dacă suntem sinceri cu noi înșine, noi toți am fost ajutați de Preasfinția Sa, material, profesional sau duhovnicește. Acum, „pila” cea mai importantă pe care o are Preasfințitul Părintele nostru Vasile este Dumnezeu, Care, din ceruri, nu va pregeta să ne ajute pe unul fiecare, pentru că va privi cu milă spre cel ce a făcut milă, iar mila biruiește judecata.

De asemenea, era binefăcătorul și dăruitorul „datornic”. Preasfințitul Părinte Vasile era sărac și a trăit din datorii, însă n-a rămas nimănui dator. Dimpotrivă, noi toți îi rămânem datori pentru veșnicie. După ce i-a murit tatăl și fratele, când era în armată, a rămas cu foarte multe datorii, astfel încât, atunci când a fost hirotonit, a trebuit să împrumute bani de la o rudenie ca să-și facă reverendă. Nu i-a rămas dator, aceasta primind de la Preasfințitul Vasile mult mai mult decât era datoria, atunci când a fost nevoie. De asemenea, pentru că dăruia mai mult decât îi permitea salariul, avea mai multe cereri la C.A.R., la noi, la Episcopie, plătind lunar sumele datorate. Desigur, avea datorii la magazinul Episcopiei – vă închipuiți de ce: cumpăra foarte multe cărți sau obiecte de cult pentru a le dăru! În apartamentul său din Mănăstur, mi-aduc aminte că avea un dulap special unde erau dulciuri, la care copiii aveau întotdeauna acces, și nu se ducea niciodată undeva fără o pungă de cadouri, dăruind mai ales dulciuri (m-am inspirat și eu de la el: atât în camera de spovedanie, cât și la biroul Exarhatului există un asemenea dulăpior...). Dăruia (și primea!) multe flori, pe care le iubea foarte mult și care-i umpleau locuința și biroul, unde el sigur le îngrijea.

*„**Iubesc iubirea...!**” – Preasfințitul Părinte Vasile Flueras*

A dăruit până a plecat din această lume... Când am fost la Ierusalim împreună, i-am împrumutat bani de drum, eu fiind, atunci, starețul „bogat” al Niculii. De asemenea, l-am împrumutat și pe parcursul pelerinajului nostru, deoarece a cumpărat foarte multe daruri pe care să le aducă în țară pentru cei dragi, spre a-i bucura. Am fost întrebat (inclusiv!) dacă mi-a lăsat ceva moștenire. Da, mi-a lăsat: pe sine ori, altfel spus, încă un „cojoc al lui Ilie” (pe primul lăsându-l Mitropolitul Bartolomeu...!)

Ostenitorul cuminte, blând și smerit cu inima

„*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni! Luați jugul Meu asupra voastră; și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre! Că jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară*” (Matei 11, 28-30). Cel care a izbândit să împlinească cuvântul Domnului a fost Preasfințitul Părintele nostru Vasile: a luat jugul Domnului și povara Lui, învățând să fie bun, blând și smerit cu inima.

*„**„Iubesc Iubirea...!”** – Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș*

El era un om al ostenelii, a ostenit încă din tinerețile lui, muncind, apoi slujind, și, apoi, purtându-și suferința, până în ultimele clipe. Mi-l aduc aminte povestind, de pildă, despre perioada în care lucra la „Remarul 16 Februarie”, ca strungar, și, în paralel, făcea liceul la seral. Fugea de la serviciu acasă, să se schimbe, să guste ceva, se odihnea câteva minute, după care pleca la școală, pe care o făcea cu toată seriozitatea, pentru că el era un om serios.

Când era student la Sibiu, a stat în gazdă, cu mai mulți colegi: el făcea de mâncare, el spăla, el făcea curat. Pe deasupra, în fiecare zi, ani de-a rândul, ducea o bunică bătrână la biserică. O însoțea de la casa ei până la Catedrală, ca să fie în siguranță. Așadar, încă din tinerețe avea o inimă bună, blândă și binevoitoare, așa cum i-am cunoscut-o toți.

*În aducere aminte că
m-am dus 3 ani de zile
la biserică.
Nici eu nu te voi uita
tot timp cât ai trăi.
Vă rog să nu vă uitați
nici de familia mea după
ce eu nu o voi fi pe o vreme bună
Dumnezeu să-ți dea sănătate și odihnă
Amu să vă gândiți*

Bunica Ana

Mai apoi, ca slujitor al lui Dumnezeu, slujirile lui erau multe și repetate, ajungând, cum spuneam, de la Piatra Craiului până la Piatra Fântânele, în aceeași zi, pentru a săvârși Sfânta Liturghie, diferite Sfinte Taine, sfeștanii, înmormântări... S-a smerit până acolo încât a ascultat să-și facă și doctoratul, muncind vreme de câțiva ani la el. Deși nu-i mai era necesar, Părintele profesor Ioan Ică senior a insistat, totuși, iar Părintele Vasile și-a finalizat referatele, fără a ajunge însă să-și susțină și teza. A făcut acest lucru într-o smerenie, învățându-ne pe noi, ucenicii, că și noi, la rândul nostru, trebuie să muncim, să dăruim și să ne dăruim, devenind pentru ceilalți cât mai mult. El s-a ostenit zi și noapte pentru sufletul nostru, spre binele nostru, de dragul nostru.

„Tubese Tubirea...!” - Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș

Părintele Vasile, de la începutul slujirii sale, s-a lăsat în voia celor care i-au cerut rugăciunea, prezența sau cuvântul și n-a dezamăgit, dimpotrivă, i-a asumat pe toți. Cât s-a dăruit, implicat și ostenit în slujirea aproapelui doar Dumnezeu poate ști, Cel căruia I s-a afierosit total. Cu siguranță însă că a fost greu să ne poarte: pe noi și multele noastre poveri, odihnindu-ne. Ne cerem iertare. Însă mai mari decât poverile noastre nădăjduim că este dragostea noastră.

Aș adăuga la aceste calități cea pe care ne-o cerea el însuși nouă tuturor ucenicilor și fiilor lui duhovnicești: cuminența. Spunea adesea când ne întâlneam: „Să fii cuminte”. Omul cuminte este cu adevărat blând și smerit. Cuminența este îmbrăcată în blândețe și smerenie: Preasfințitul Părintele nostru Vasile cel Cuminte...

Rodul calităților Preasfințitului Vasile, a împlinirii cuvântului lui Dumnezeu în el, s-a văzut foarte bine în toate zilele în care trupul său neînsuflețit a rămas în Catedrala Mitropolitană și mai ales în ziua înmormântării: noi toți, ucenici ai acestui om de mare valoare, pe care l-am pierdut pe pământ, dar pe care l-am câștigat în cerul lui Dumnezeu.

Mi-a stăruit în minte gândul că un om ca Părintele Vasile, în cele patruzeci de zile după mutarea sa la Domnul, își mai ia pe cineva drag. Gândul meu mergea foarte departe... În acest răstimp însă, a trecut în veșnicie Preasfințitul Părinte Gurie al Devei și Hunedoarei, care îi era și el ucenic. Ne cunoșteam bine, eram aproape de aceeași vârstă. Om de o calitate excepțională, a ucenicit, mai apoi, pe lângă Mitropolitul Nestor al Olteniei, de la Craiova, făcând multe studii, dar având, în același timp, și experiență monahală și preoțească. Mitropolitul Nestor a plecat la cele veșnice înainte să-l hirotonească episcop-vicar, în scaunul său ajungând Înaltpreasfințitul Teofan, actualul Mitropolit al Moldovei. Garantul moral decisiv pentru hirotonirea întru arhieru a Părintelui Gurie de Înaltpreasfințitul Teofan a fost Preasfințitul Părintele nostru Vasile. Mai târziu, a ocupat postul de Episcop al nou înființatei Episcopii a Devei și Hunedoarei, dar cu o mare valoare istorică, la care se adaugă și faptul că la străvechea Mănăstire Prislop odihnește Părintele Arsenie Boca.

rudenie cu Preasfințitul Gurie. După plecarea în veșnicie a făcătorului de bine al mănăstirii, am înființat Parohia Huta (fiind în acea vreme doar filie), cu aprobarea Mitropolitului Bartolomeu, dăruind, la rândul-ne, parohiei tot ce primisem de la acest credincios. Tot după mutarea lui la cele veșnice, soția sa a devenit călugăriță a mănăstirii noastre, maica Parascheva.

Era de loc din Huta, lângă Dej, unde venea, în ultima vreme, în fiecare an, în preajma sărbătorii Sfinților Apostoli Petru și Pavel, hramul bisericii din satul natal, să slujească în sobor de arhieriei, preoți și diaconi. Cunoscut foarte bine satul și biserica lui, dat fiind că în vremea când eram stareț al Mănăstirii Nicula, gestionam o parte a pământurilor, donate mănăstirii de un credincios din localitate,

Preasfințitul Gurie a temeluit în eparhia sa foarte temeinic, investind foarte mult, însă mai ales în oameni, și implicându-se în viața socială. Acum, ucenicul și l-a regăsit pe părintele de odinioară în cerul lui Dumnezeu: Preasfințitul Gurie pe Preasfințitul Părintele nostru Vasile.

Îi mulțumim pentru tot ce ne-a fost și pentru ce ne este și va fi: sunt încredințat că Dumnezeu îi va da voie să ne mângâie pe toți, veghind mereu asupra noastră, cu chipul luminos. Fiindcă rodul Duhului Sfânt în el înseamnă oameni: mântuirea nu se lucrează în mod egoist, ci în comuniune de persoane – fiind chip și asemănare a Dumnezeului nostru Treimic, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, trebuie să trăim această comuniune plenară de iubire.

„Iubesc iubirea...”

În 18 martie 2020, seara târziu, îmi sună telefonul și, îndată ce răspund, aud glasul Preasfințitului Părinte Vasile care-mi spunea: „Iubesc iubirea...”⁷ Știa că-l iubesc, știa că-l iubim cu toții, și știam și noi că el ne iubește. Multă dragoste s-a revărsat și în aceste zile: de pretutindeni, credincioși, tineri și vârstnici, familii cu copilași în brațe s-au perindat prin fața mormântului său. Iar aceasta înseamnă cu adevărat iubire. Fiindcă la iubire se răspunde cu iubire. Precum Dumnezeu „*ne-a iubit întâi*”, așa cum ne învață Sfântul Apostol Ioan, ucenicul iubit (1 Ioan 4, 19), putem și noi să spunem că noi îl iubim pe Preasfințitul Vasile, pentru că *el ne-a iubit întâi*. Și mai mult decât ne putem noi închipui.

„Iubesc Iubirea...!” – Preasfințitul Părinte Vasile Flueras

Îi iubea pe toți, jertfelnic, luând durerea celuilalt asupra sa, fiindcă o simțea a sa. Și da, pot să spun că am cunoscut un om care își iubea și vrăjmașii, care a învățat să fie asemenea lui Dumnezeu. Iubea pe tot omul, fiindcă, după cuvântul său, rostit adesea, „Tot omu-i un suflet”. Și dacă *tot omul e un suflet*, tot omul are o șansă, iar Dumnezeu i-o oferă; în consecință, și noi trebuie să i-o oferim. Având această conștiință, începem să ne comportăm cu semenii altfel decât avem impulsul, uneori, să o facem, judecându-i. Există foarte multă suferință în lume, și știută, și neștiută (sunt oameni care duc poveri cu ei în mormânt...), de aceea, nu trebuie judecați, ci priviți ca făptura lui Dumnezeu, căci nu știm ce este în sufletul lor. Așadar, Preasfințitul Vasile ne învață să avem această grijă: în fața noastră întotdeauna este un om care are un suflet și care are nevoie de *bristosul* din fața lui, adică de mine. Dacă vom reuși, cu siguranță, vom săvârși minuni!

⁷ A se vedea și Arhim. Dumitru Cobzaru, „Iubesc iubirea”, în ziarul *Făclia de Cluj*, din 28 aprilie 2021, reluat pe pagina web a postului de radio *Renășterea*, la adresa: <https://radiorenasterea.ro/iubesc-iubirea/>, text prelucrat după predica rostită la Denia din Sfânta și marea zi de Joi, în Catedrala Mitropolitană din Cluj-Napoca, în 15 aprilie 2020.

Așadar, iubirea sa era dăruire de sine. De aceea, întâlnirea cu el îți schimba viața sau, poate, mai bine spus, te determina să te regăsești: în prezența sa erai tu însuși, te descopereai pe tine sau te redescopereai, așa cum ești, fără nicio falsitate. Înaintea sincerității, smereniei și iubirii sale, deveneai sincer și realist cu tine însuși. În plus, fiind un preot și, apoi, un episcop vestit, mulți oameni îl căutau în situații-limită, când aveau o mult mai mare disponibilitate să se deschidă, iar el le dăruia *îmbrățișarea sa*, adică o deschidere totală, cu toată sinceritatea și cu toată responsabilitatea, pliindu-se pe orice stare sufletească. Faptul că știa să (se) dăruiască astfel a fost darul lui Dumnezeu, însă un dar pus în lucrare. El și-a pus în lucrare în mod deplin tot ceea ce i-a dăruit Dumnezeu mai bun și mai frumos, mai duhovnicesc sau, putem îndrăzni a spune, dumnezeiesc.

Toate acestea pe care le-am spus și câte mai pot fi spuse despre Preasfințitul Vasile înseamnă iubire. Noi știm că inima sa era toată a lui Dumnezeu, însă ne-a demonstrat că încăpem și noi în ea. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest dar de a-l fi avut și de *a-l avea* în viața noastră, fiindcă nu ne putem lipsi de dragostea lui. Ne-am străduit și ne străduim și noi, pe măsura puterilor noastre sufletești și trupești, să răspundem la această dragoste, răscumpărând vremea iubirii neîmpărtaşite – ceea ce înseamnă parastasele, rânduite zilnic la

criptă, vreme de patruzeci de zile și toate câte vor mai fi, ceea ce înseamnă lumânarea rugăciunii noastre, floarea iubirii noastre, păstrarea moștenirii sale, adică a tot ceea ce el a pus în noi. Moștenirea sa suntem noi, în măsura în care știm să păstrăm amprenta harului său în noi. Dumnezeu ne vrea chip și asemănare Lui. Preasfințitul Vasile a reușit să-I fie chip și asemănare. Să-i fim și noi lui, pentru a-I deveni chip și asemănare lui Dumnezeu, într-o iubire.

Un gând duios, o lacrimă și un ultim drum

Aceste rânduri sunt sensibil încercate de copleșitoarea și inefabila emoție a noastră, a tuturor, generată de trecerea în veșnicie a Preasfințitului Vasile Flueraș, Părintele nostru, acest minunat Părinte, o *duminică de om...*! Neîncetat lucrând, îndelung ostenindu-se în toate zilele vieții sale, pacea și bucuria lui ne-au odihnit. Nădăduim că, și de-acum înainte, Părintele nostru va face aceasta, din odihna zilei a opta, ziua cea neînserată în care a intrat.

Atâta vreme cât a trăit pe pământ, chiar și în momentele delicate ale bolii sale, faptul că-l știam printre noi ne făcea să ne simțim în siguranță, în rugăciunea și sub omoforul Preasfinției Sale. Astăzi, chiar dacă nu mai este în trup lângă noi, suntem încredințați că *nu ne-am depărtat de Ierusalim*, ci suntem foarte aproape – și Părintele nostru Vasile de noi, și noi de Preasfinția Sa, cu toată ființa și mai ales cu inima noastră. Îi mulțumim pentru toată viața sa dăruită lui Dumnezeu, Bisericii și nouă, tuturor. I-am mulțumit, ani de-a rândul, împreună, lui Dumnezeu, mai cu seamă în Taina Sfintei Euharistii, iar acum nădăjdum, din mila Domnului, ca împreună să ne împărtășim *mai cu adevărat*, o veșnicie, în împărăția cerurilor.

Cred că fiecare trebuie să lăsăm lacrima să curgă, inima să vibreze și să învățăm din cuminența lui. Dacă el ne spunea nouă tuturor: „Să fii cuminte!”, el a fost cel mai cu adevărat cuminte om pe care l-am cunoscut vreodată. Cuminte este și acum, el este Cel Cuminte și Iubitor. Să îi simțim dragostea, să îi primim binecuvântarea. Să știm unul fiecare că el ne ia sub mantia lui pe toți. Dumnezeu să-l odihnească și să-l ferească! În veci să fie pomenirea lui!

Părinte, te îmbrățișez în dragoste!

„Tubesc Tubrea...!” – Preasfințitul Părinte Vasile Flueraș

Preasfințitul Părinte Episcop Vasile Flueraș

Date biografice

1948	La 30 decembrie, se naște Vasile Flueraș, fiul lui Constantin și al Rozaliei, în Cluj-Napoca, județul Cluj. Familia sa avea rădăcini adânci în mărginimea românească a Clujului, făcând parte din vechea comunitate a satului Cluj-Mănăstur.
1951-1955	Este elev al școlii primare în orașul natal.
1955-1962	Urmează școala gimnazială în cartierul Mănăstur, Cluj.
1962-1965	Frecventează cursurile Școlii profesionale „16 Februarie” din Cluj.
1965	Se angajează la uzina „Remarul 16 Februarie”, Cluj, unde lucrează ca strungar. Aici, între oamenii simpli, găsește și marile adevăruri, și marile dureri, care „au nevoie de mângâiere imediat, nu de promisiuni sau de compătimire neurmată de faptă”, după cum va mărturisi mai târziu.
1965-1971	Urmează cursurile serale la Liceul numărul 12 din Cluj, în paralel cu munca la uzină. În 1971, obține bacalaureatul.
1968	În toamna acestui an, face un pelerinaj la mănăstirile de pe Valea Oltului. Poposind la Mănăstirea Cozia și ieșind pe malul râului, are o revelație: simte o pace lăuntrică și o bucurie desăvârșite, pe care își dă seama că nu le va putea păstra decât în Biserică. La întoarcere, îl caută pe preotul paroh de la biserica ortodoxă din Mănăstur, Romulus Popa, care avea o mare experiență duhovnicească, și care îi va deveni duhovnic, sfătuitor și susținător. Mai târziu, va mărturisi că a fost „Bătrânul” său, persoana care i-a marcat cel mai mult viața.

1969	În timp ce se află în armată, fratele său Gavril și, la scurtă vreme, tatăl Constantin se mută la cele veșnice, încercări grele în care simte suferința în imediata apropiere și în urma cărora rămâne singurul sprijin al mamei sale.
1972-1976	Urmează cursurile Institutului Teologic de Grad Universitar din Sibiu. În timpul studiilor, cunoaște câțiva părinți înduhovniciți, dintre ei îl vor marca mai cu seamă Părintele Teofil Părăian și Părintele Tit Moldovan, de care îl va lega o prietenie statornică.
1976	Obține licența în Teologie, cu lucrarea <i>Probleme sociale în scrierile Părinților Capadocieni</i> , la Catedra de Bizantinologie, sub îndrumarea Pr. prof. dr. Teodor Bodogae. Fiind deja sensibil la problemele celorlalți, va pune în lucrare cunoașterea aprofundată printr-o slujire de-o viață a lui Dumnezeu, a Bisericii și a aproapelui.
1976	În 27 noiembrie, primește harul preoției, fiind hirotonit preot celib pe seama Parohiei Tureni, Protopopiatul Turda, județul Cluj, de Preasfințitul Părinte Episcop-vicar Justinian Chira Maramureșanul.
1977	La 1 ianuarie, este numit preot la Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, din cartierul Grigorescu, Cluj, iar la 1 august, același an, este transferat la Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, din cartierul Mănăstur, unde devine slujitorul și duhovnicul celor mulți. Va duhovnici deopotrivă oameni simpli, intelectuali, teologi. Pe lângă slujirea de zi cu zi a Sfântului Altar, va oficia nenumărate botezuri, cununii, înmormântări, sfeștanii.
1987	Pentru intensă și deosebită sa activitate pastorală și misionară, Arhiepiscopul Teofil Herineanu îi acordă distincția bisericească de iconom.

1990-1991 Este numit duhovnic-asistent la Institutul Teologic de Grad Universitar (astăzi, Facultatea de Teologie Ortodoxă), din Cluj-Napoca, fiind o pildă de virtuți și slujire pentru viitorii preoți.

1991 În 24 martie, la slujba de Priveghere a praznicului Bunei Vestiri, este tuns în monahism la Mănăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul” din Alba Iulia, de Preasfințitul Episcop-vicar Irineu Pop, de la Cluj, naș de călugărie fiind Preasfințitul Episcop Andrei Andreicuț al Albei Iulia.

La 1 octombrie, de sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului, este numit stareț al Mănăstirii „Adormirea Maicii Domnului” de la Nicula. Se va afla la cârma mănăstirii până la 4 februarie 1994. Duhovnic renumit și slujitor mult căutat de credincioși, s-a dovedit a fi un stareț în adevăratul sens al cuvântului. Realizările pe țărâm gospodăresc nu sunt puține: înzestrează biserica mare și paraclisul nou cu toate cele de trebuință, reorganizează gospodăria și termină drumul de acces. Însă marea sa reușită a fost aceea că a adunat în jurul său mulți tineri doritori de viață îngerească, ajungând ca numărul viețuitorilor să crească de la 7-9 la 25, iar viața călugărească să se desfășoare într-un climat de intensă trăire duhovnicească, datorită dragostei față de Sfântul Altar și a blândeții sale înnăscute. Au fost, rând pe rând, călugăriți, hirotoniți, Mănăstirea Nicula devenind o adevărată pepinieră de călugări, stareți și duhovnici pentru celelalte mănăstiri ale Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, dar oferind și episcopi altor eparhii.

1994 În februarie, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Bartolomeu Anania îl numește eclesiarh al Catedralei Arhiepiscopale din Cluj-Napoca și exarh al mănăstirilor Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, fiind ridicat la rangul de arhimandrit.

1998 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în sesiunea de vară, la propunerea ÎPS Arhiepiscop Bartolomeu Anania, îl alege pe Preacuviosul Arhimandrit Vasile Flueraș Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Clujului. Este hirotonit întru arhieru, cu titlul de „Someșanul”, la Praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul Mănăstirii Nicula, de Preafericitul Părinte Teoctist Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și de Arhiepiscopul Bartolomeu Anania, în sobor de ierarhi, preoți și diaconi. Va conduce Sectorul Misionar-social al eparhiei, în cadrul căruia vor funcționa: un cămin de bătrâni, o policlinică socială, o grădiniță, o școală de recuperare a copiilor cu abandon școlar, o cantină socială. Însă încununarea activității sale misionar-sociale și a vieții sale dăruite aproapelui în suferință este Centrul de îngrijiri paleative „Sfântul Nectarie” din Cluj-Napoca, pentru bolnavii de cancer în fază terminală, inițiat și pus în operă de Preasfinția Sa.

2004 În luna februarie, Președintele României îi conferă Ordinul Meritul Cultural în grad de Comandor, categoria G – „Culte”, pentru activitatea sa deosebită și susținută în domeniul cultelor.

2002 Coordonează, împreună cu Părintele Arhimandrit Dumitru Cobzaru, volumul *Nicula. Icoana neamului. 450 de ani de atestare documentară*, publicat la Editura Ecclesia a Mănăstirii Nicula.

- 2005 Trece la cele veșnice Rozalia Flueraș, preabuna mamă a Preasfințitului Părinte Vasile Someșanul.
- 2008 Apare volumul aniversar *Un neobosit slujitor al Bisericii: Preasfințitul Episcop-Vicar Vasile Someșanul*, coordonat de Pr. prof. dr. Ioan Chirilă și Prof. univ. dr. Cristian Bârsu, la Editura Renașterea, Cluj-Napoca.
- 2013 Este publicat volumul de predici al Preasfințitului Părinte Episcop Vasile Someșanul *Experiența vieții cu Hristos*, ediție alcătuită și îngrijită de diacon Daniel Mocanu, cu un cuvânt înainte de Arhim. Dumitru Cobzaru.
- 2018 La împlinirea a șaptezeci de ani, este publicat volumul aniversar *Bucuria credinței. Părintele Episcop Vasile Flueraș la 70 de ani*, coordonat de Pr. dr. Petru-Ioan Ilea, Prof. univ. dr. Cristian Bârsu, Dr. Mircea Gheorghe Abrudan, Pr. dr. Călin Ficior, Pr. dr. Cătălin Ghiț.
- 2021 La 8 octombrie, Preasfințitul Părintele nostru Vasile Flueraș se mută la cele veșnice, fiind chemat în împărăția Sa de Cel care l-a iubit și pe Care L-a iubit, Domnul nostru Iisus Hristos, Care să-L odinească cu sfinții Săi.

Veșnica lui pomenire!